

korda kõige pühama Sinodile, ja seega ühes andis ka temale teada neist mitme ime arstimisest mis mitmed olid saanud, kui naad ausad Tihonit palusid. Kui Piiskop Antonius tõist korda kõige pühama Sinodile teada andis, kulus tundi enne oma surma 20. Detsembril 1846 aastal; siis kirjutas ta Keisri Arra Nikolause nime peale kirja, kus ta kõigest omaist Ülemapiiskopi südamest tunnistas, et ta ühe iseäralise südame tunnistuse pärast Keisri Arrale teada annab, neist imeteodest, mis ausa Tihoni kiristu juures sündiwad, nõnda ka kõikide Sumala palujatega, kes laugelt maalt sinna kloostriksse tullid, palawast tahtmisest, et se suur usu ja ea tegude küünal, kes nüid warjul on peaks kõigide ette pantud saama. Pärast seda ei oluud küll selle kiriko maa konna walitsuse poolt ühtegi awaliku teadaandmist sest asjast; aga kõrwalt oli kuulda, et Sumala armu ande tähed ja ime tend, mis uskjad Issanda käest said, kui naad Piiskopi Tihonit raskeades, ilmarstimata tõbedes, elu rängades juhtumistes, inge kurwastustes ja ädades appi üidfid ita edasi turifid, ja et õige usu rahwa seas ita enam ja enam se usk kaswas ja kindlemaks läks, et Piiskop Tihon püha mees on.

Minewa aasta algmises aus Woronesi linna Piiskop Josef kinnitas täieste kõiki Piiskopi Antoniusse teada andmist ja sellega ühes tunnistas, et nüid weel ilja aega Piiskopi Tihoni kiristu juures imelikud arstimised sündifid ja et mitmed juba mittu korda ausa Piiskopi Arra Josepile kõikide tahtmist üles ütlesid, se Sumala

Kiriku walitseja järeldusi üles awada; se juures saatis aus Piiskopi Arra Josef ka munkide käe kirjad, kes Tona jõe taguses kloostris 1846 aastast sadit olid ja weel tunnistameste käe kirjad, mis olid wõetud sest kiriku raamatust, kus täieste Tihoni ime teudest jutustakse. Kõik need kirjad, ühes Woronesi Piiskopi tunnistusega olid Keisri Arra kätte saadetud ja Temalt kõige pühama Sinodiksse nisuguse käsuga läkitud, et nüid on juba aeg, diete läbi katsuda, kas ausa Tihoni ihu tõeste mädanemata on ja ka neid ime tegusid tunnistada, mis Tema kiristu jures uskjadelle olid sündinud. Seda asja pidid läbi waatama Kiwi linna (nüid Rowgorodi ja Sanktpeterburgi) aus Mitropolit Issidor, se maa konna Ülemapiiskop Josef ja Pokrowski kloostri Arhimandrit Baijfi; need wõtsid weel omaga kahte meest Tona jõe tagusist kiriku õppetajadest, keda nende laitmata elu pärast kõik usuwad ja kahte Tona jõe taguse kloostri muuki — preestri ametis, kelle Sumala kartlik elu kõigile teada on; 19. Mai kuu pääwal minnewal aastal tegid nemad Piiskopi Tihoni kiristu lahti, ja selsamal ajal pärast läbi waatamist leidsid, et Piiskopi Tihoni ihu Sumala armu läbi mädanemata oli ja Piiskopi rie, mis sees Ta oli maetud, ka terve, et küll aud määrg oli. Peale seda ausad Issidor ja Josef, ühes teiste nimetud waimuliku meestega said mitmete käest nende käe kirjad, kes wandega tunnistafid, et mõned on ise, aga teised, et nende sugulased on Piiskopi kaitsmise läbi, imelikult termist leidnud, kui naad teda aga appi üidfid.